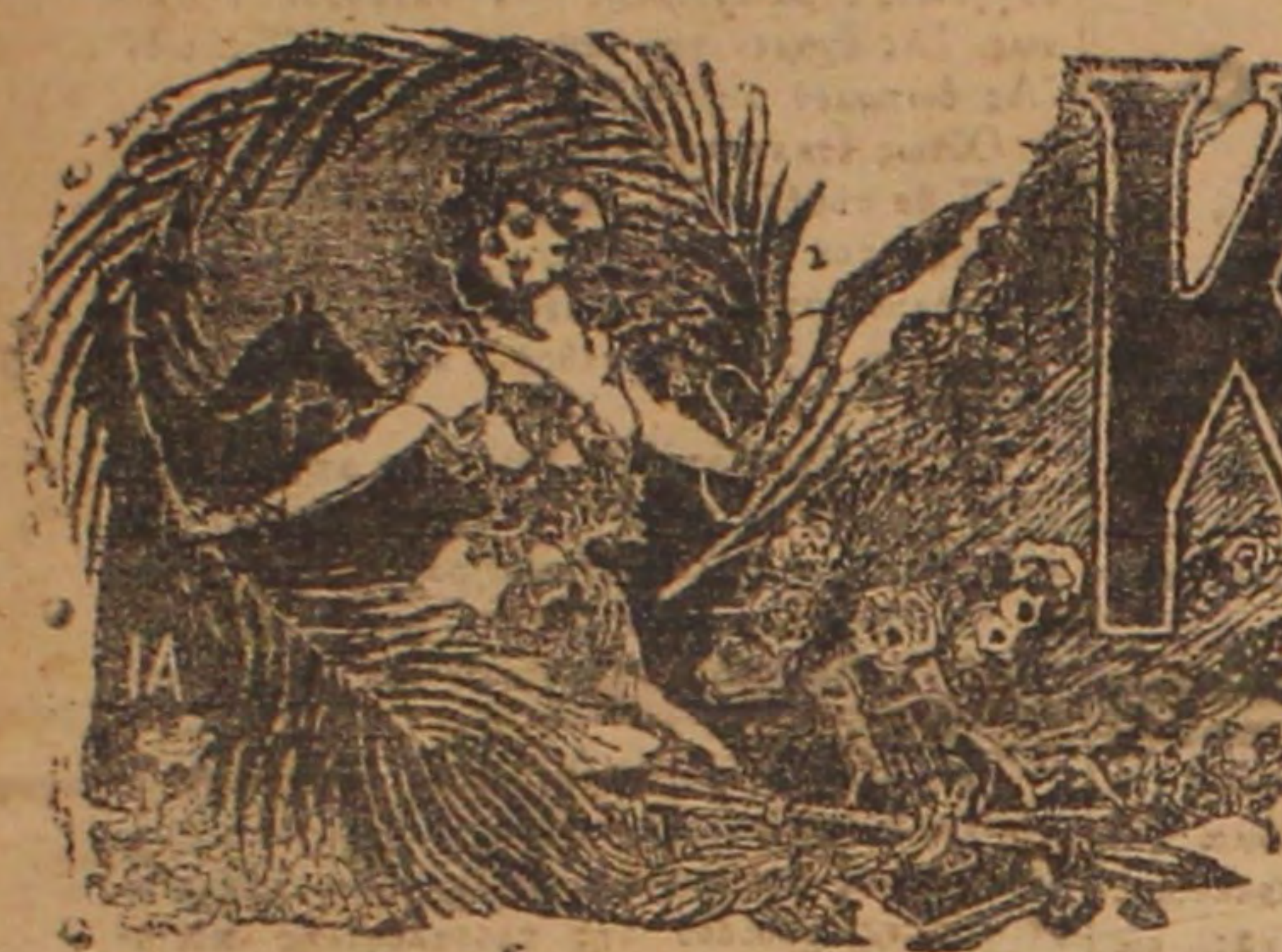

ΚΡΑΥΓΗ

ΤΟΥ ΕΚΠΛΗΘΟΥΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΨΗΦΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΥΠΟ Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΕΙΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Δραχ. 3

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Φραγ. 10

ΕΞΑΜΗΝΟΙ

3

6

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΣΙΣ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Οδός Αγίου Ανδρόν
έναντι ομώνυμου Ναού

ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΚΑΙ Ο ΤΣΑΡΟΣ

Μίαν απόδειξιν θαυμαστής νομοταξίας και εύλαβείας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς Κανόνας αὐτῆς ἔδωκεν ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας ἀπαντῶν πρὸς τὴν πρόκλησιν τοῦ Βασιλέως τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδου.

Ὁ Φερδινάνδος προσεκάλεσε τὸν Τσάρον νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Σόφίαν, τὴν πρωτεύουσάν τοῦ μικροῦ Τσάρου τῶν Βαλκανίων ἐπ' εὐκαιρίαν τῶν ἐορτῶν τῆς στέφειας τοῦ.

Καὶ ὁ Τσάρος ἀπῆντησεν, ὅχι. Ἐφ' ὅσον, εἶπεν, τὸ Σχίσμα δὲν αἰρεται, αὐτὸς ὡς ἀρχηγὸς τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας κωλύεται ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ Σχισματικῶν ἐν ἐπισήμῳ θρησκευτικῇ τελετῇ.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη, εἶναι, ὡς εἶπομεν θαυμαστῆς νομοταξίας καὶ εύλαβείας ἀπόδειξις, πρὸς τὰ Ἐκκλησιαστικά θέματα. Διότι καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον πολιτεία ἐκτὸς τοῦ Κόσμου, ἀρχὴ πνευματικῇ ἀφορώσα μόνον εἰς τὰ οὐράνια πράγματα. Εἶναι καὶ Κράτος κοσμικὸν μετ' ὀργανισμόν διεπόμενον ὑπὸ διατάξεων, τὰς ὁποίας ἐθέσπιον Θεοφόροι Πατέρες δι' Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπως καὶ οἱ νόμοι τοῦ πολιτικοῦ Κράτους ψηφίζονται ὑπὸ Συνελεύσεων καὶ Βουλῶν. Αὐτὰς τὰς διατάξεις οὐδεὶς ἡμπορεῖ κατὰ τὴν ἰδίαν θέλησιν νὰ παραβιάσῃ, εἰμὶ μόνον ἂν θέλῃ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἀποσχισθῇ. Τοιαύτην ἐκδήλωσιν θρησκευτικοῦ πνεύματος ἐκ μέρους τῆς ἐπισήμου Ρωσικῆς πρώτην φοράν βλέπει τὸ Ὀρθόδοξον πλῆρωμα.

Ὅταν ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Ρωσικὴν Σύδον τὸν Ὅρον τοῦ Σχίσματος τῆς Βουλγαρικῆς Ἐξαρ-

χήας ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος ἐσιώπησεν. Ἡ σιωπὴ τῆς ἡτο εὐεχέστητος. Οἱ Κανόνες τῇ ἐπέβαλον νὰ δηλώσῃ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως τῆς μεγάλης ἐν Κωνσταντινουπόλει Τοπικῆς Συνόδου.

Ἡ πολιτικὴ ἀντέκλιτο εἰς τὴν ἀποδοχὴν. Ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος δὲν ἦτο ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς πολιτικῆς ἐπιρροῆς. Ἡ Ρωσία ἤθελε μίαν Βουλγαρίαν Ἐκκλησιαστικὴν μακρὰν τῶν Πατριαρχείων κατὰ τὸ 1872, διὰ νὰ θεμελιώσῃ ἐπ' αὐτῆς τὴν πολιτικὴν Βουλγαρίαν, ὅπως καὶ τὴν θεμελιώσεν διὰ τῆς Συνθήκης τοῦ Ἀγίου Στεφάνου κατὰ τὸ 1878.

Ὅταν οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Ρῶσοι ἐτέλεσαν τὸ πανηγυρικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἐν Σίπκα πεσόντων Ρωσσοβουλγάρων Πρίγκιπες καὶ στρατηγοὶ καὶ κληρὸς Ρωσικὸς ἐπεκοινωνήσαν μετὰ τῶν ἐπισήμων Βουλγάρων πολιτικῶν καὶ κληρικῶν ἐν τῇ θρησκευτικῇ ἐκείνῃ ἱεροτελεστείᾳ.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ὡς δὲ πέρτατος τῆς Ἐκκλησίας ἀρχηγὸς ἐξήτησεν ἐξηγήσεις παρὰ τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐπικοινωνίαν τοῦ Ρωσικοῦ κλήρου μετὰ τῶν Σχισματικῶν Βουλγάρων. Καὶ ἡ Ρωσία ἀπῆντησεν, ὅτι οἱ Ρῶσοι ἱερεῖς δὲν ἐπεκοινωνήσαν, ἀλλὰ παρευρέθησαν ἀπλῶς ὡς ἄτομα.

Ἡ ἐξήγησις ἦτο βεβαίως βεβιασμένη. Εἰς τοιαύτας στιγμὰς οἱ ἱερεῖς δὲν ἔχουν θέσιν ὡς ἄτομα. Ἡ εἶναι οἱ Βούλγαροι Σχισματικοὶ καὶ οἱ Ρῶσοι δὲν δύνανται νὰ ἐπικοινωνήσουν μετ' αὐτῶν θρησκευτικῶς καὶ κανονικῶς, ἢ δὲν εἶναι Σχισματικοὶ καὶ ἐπομένως οἱ Ρῶσοι ὑπάρχουν μετ' αὐτῶν κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην.

Μὴ γὰρ καὶ ὑμεῖς, ἔγραφεν ὁ Πα-

τριάρχης Γρηγόριος δ' ΣΤ', τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σύρου Ἀλεξάνδρου Λυκούργου, πρὸς τὸν Ρῶσον Θεολόγον Μουράδiew μὴ γὰρ καὶ ὑμεῖς (οἱ Ρῶσοι) συμπαρανομεῖτε μετ' αὐτῶν ἢ μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν μετ' αὐτῶν;

Σήμερον ἐρχεται ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας καὶ δηλοῖ ὡς ἀρχηγὸς τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἐφ' ὅσον τὸ Σχίσμα δὲν αἰρεται, δὲν δύναται νὰ ἐπικοινωνήσῃ θρησκευτικῶς καὶ κανονικῶς μετὰ τῶν Βουλγάρων.

Ἀναγνωρίζει λοιπὸν τὸ Σχίσμα. Κηρύττει, ὅτι οἱ Βούλγαροι εἶναι ἐκτὸς τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἡ δήλωσις αὕτη εἶναι βαρυνήμωντος καὶ μέλλει νὰ ἐπιδράσῃ σοβαρῶς ἐπ' τῆς πολιτικῆς θέσεως τῆς Βουλγαρίας. Ἐπίσημους κήρυξις ὑπὸ τῆς ἐπισήμου Ρωσσίας τῶν Βουλγάρων ὡς Σχισματικῶν θὰ φέρῃ κλονισμόν εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης. Μέχρι σήμερον ἡ ἐπαμφοτερίζουσα στάσις τῆς Ρωσικῆς ἐπὶ τοῦ Σχίσματος συνεκράτει τὰ πνεύματα ὑπὲρ τῆς Βουλγαρίας. Ἐθεωρεῖτο οὕτως εἶπεν λάθρα ὀρθόδοξος. Ἀμα ὁμως πεισθούν, ὅτι καὶ ἡ Ρωσία θεωρεῖ τὴν Βουλγαρίαν Σχισματικὴν οἱ περίεργοι λαοὶ θὰ διατεθούν ἄλλως ὡς ὁ πολιτικὴν ἐποφιν.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΝΝΟΙΑ

Ἀλλὰ τί ἐπιδιώκει ἡ Ρωσία διὰ ταύτης στάσεως ἀπέναντι τῆς Βουλγαρίας ἐπὶ τοῦ θρησκευτικοῦ ζητήματος; Ὅτι θὰ βλάψῃ τὴν Βουλγαρίαν, εἶναι πρόδηλον. Ἀλλὰ τί θὰ ὠφεληθῇ ἡ Ρωσία;

Ὁ τηλεγράφος, ὁ ὁποῖος μᾶς μετέδωκε τὴν εἰδητήν, ὅτι ὁ Τσάρος ἀπεποιήθη τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Σόφιας διὰ τὸν λόγον τοῦ Σχίσματος, ὁ αὐτὸς τηλεγράφος πληροφορεῖ, ὅτι ὁ Τσάρος ἐπρό-

τεινεν ένα δρόν αρκούντως σοβαρόν.

Και ο δρος είναι η Βουλγαρία να μη πολεμήση επί μίαν πενταετίαν κατά της Τουρκίας!

Μη δ' ορος ούτος αποκαλύπτει τας βλέψεις της Ρωσίας επί της Μακεδονίας και Θράκης;

Ότι η Ρωσία μέχρι του 1887 είχε τοιαύτας βλέψεις είναι αναντίρρητον. Η μετά της Αυστρίας συνεννόησις της περί καθόδου της Ρωσίας μέχρι του Έλλησπόντου και του Αγίου Όρους και της Αυστρίας μέχρι της Θεσσαλονίκης είναι γνωστήν και εις την Αγγλίαν και την Γαλλίαν και την Γερμανίαν.

Η Ρωσία, η οποία διά των θρησκευτικών ζητημάτων και της θρησκευτικής επιρροής προλαίπει τα πολιτικά ζητήματα, έχει άμεσον συμφέρον να απομονώσει την Βουλγαρίαν από τους λαούς της Μακεδονίας και Θράκης.

Κηρύττουσα την Βουλγαρίαν Σχισματικήν την πληγώνει σκληρώς εν τη συνειδήσει των λαών τούτων.

Δεσμούσα δε την Βουλγαρίαν επί μίαν πενταετίαν και καθιστάσα τον στρατόν της αδρανή την εξαντλεί οικονομικώς, και κατορθώνει να αποτρέψη τους οφθαλμούς των λαών εκείνων από της Βουλγαρίας.

Τοιαύτην πολιτικήν επάνω κάτω υπέδειξε και επέβαλεν εις την Ελλάδα από του 1865. «Αγαπώ τους Έλληνες, ε-λεγε, ο Αυτοκράτωρ Αλέξανδρος το 1876 εις τον εν Πετρούπολι Πέδον της Γαλλίας, αλλά δεν έννωσ' Ελλάδα μεγάλην. Ο Βασιλεύς Γεώργιος το γνωρίζει καλώς και καλόν είναι να μένη εν Αθήναις». Έντειθεν η ένσαςχλησις της Ελλάδος επί τεσσαράκοντα όκτώ έτη με την Κρήτην! Έντειθεν η έπίσημος γλώσσά της, ότι κατασκευάζει στρατόν και στόλον μόνον δι' άμυναν των συνόρων! Έντειθεν οι έντετοπισμένοι πόλεμοι! Έντειθεν οι πρόσ τόν Βασίλεα Γεώργιον προσωπικά συμπάθειαι της διπλωματίας. Αν η Έλληνική διπλωματία όμως έχει την Κρήτην να άπασχολήται και να άποκοιμίζη τους Έλληνες, η Βουλγαρία δεν έχει. Μία απαγόρευσις πολεμικής επιθέσεως κατά της Τουρκίας την όθει προς τον εξ άσφυξίας θάνατον.

Θα δεχθώ ο Φερδινάνδος και οι Βούλγαροι τοιούτον δρον;

Ο αύτος τηλεγράφος μας λέγει, όχι. Οι Βουλγαρικοί κύκλοι και οι Βουλγαρικός Τύπος ήμλον άποκαλύπτως.

«Αν ο Αυτοκράτωρ, λέγουν, θέτη τοιούτους όρους, είναι προτιμώτερον να μη έπισκεφθώ την πρωτεύουσάν μας».

Αλλ' άραγε οι Έλληνες θα έννοήσουν την πολιτικήν των Κυβερνήσεων των εν των διδαγμάτων, τα όποια παρέχει η προς τους Βουλγάρους στάσις του Τσάρου;

Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Ο κ. Βενιζέλος πραγματοποιεί την από πολλού μέντηθεισαν έκλογικήν περιόδειαν του. Θα περιέλθω ελην την Ελλάδα έξαγγέλων το πολιτικόν του πρόγραμμα και συνιστών την υπερύψισιν των πολιτικών του φίλων.

Βεβαίως οι πολιτικοί άνδρες πρέπει και έφείλου να διακρίνουν τον λαόν περί των προημάτων των επί των μεγάλων της πολιτικής ζητημάτων.

Αλλ' υπάρχει μία αρχή. **Καιρός παντί πράγματι και τόπος παντί πράγματι.** Και την αρχήν ταύτην παραβιάζει ο κ. Βενιζέλος εθέρων και το πολιτεμα και τας υποχρεώσεις της πολιτικής ευπρεπείας. Οι πολιτικοί άνδρες όμολον εις Λάσχος, εις γαύλατο, εις συνεντεύξεις.

Και ο Τύπος γενικεύει το πρόγραμμα των πολιτικών άνδρων.

Δεν περιόδεουν τας παρονομάς των έκλογών Πρωθυπουργοί και Υπουργοί. Διότι έμφανίζονται με την πολιτικήν δύναμιν της έξουσίας έπηρεάζου και μεταστρέφουν το λαϊκόν πρόνημα. Τοίτο δε άποφράζει και ο νόμος και η πολιτική χρηστότης.

Δημόσιος υπάλληλος τιμωρείται ένδεικνύν τον πρόνημα του υπέρ τας των υποψηφίων.

Τι είναι ο κ. Πρωθυπουργός; Ο υπάλληλος των υπαλλήλων, είναι δε και Υπουργός των Στρατιωτικών.

Όταν έλθω ένταθα, θα τον έπισκεφθών ελαιο οι υφιστάμενοι άρχαι κατ' ανάγκη.

Ως Πρωθυπουργόν θα τον έπισκεφθών ελαιο οι δημόσιοι άρχαι, οι Δικασταί, οι Εισαγγελείς, οι Νομαρχοί, οι Έφοροι. Ως Υπουργόν των Στρατιωτικών θα τον έπισκεφθών οι Φρούραρχοι, οι Μοίραρχοι, οι Άστυνομοί.

Αλλά τοίτο είναι παραβάσις του έκλογικού Νέμου. Αν δεν τον έπισκεφθών τηρούντες τον νόμον, κάμνουν άλλην παράλειψιν, ύστερόν τον προς τον προεστέμενον του Κράτους σεβασμόν.

Ίδού ένώπιον τινος διλήμματος θέτει τας δημοσίας άρχάς ο κ. Βενιζέλος. Παραβάσις νόμων και δεξιότης και άριστερότερον.

Και άς μή μας είπουν, ότι οι άρχαι υπερβάνται ουχί τον έκζητόντα ψήφους πολιτικόν, αλλά τον προεστέμενον, ούτε ότι ο λαός δεν έπηρεάζεται έκ της τοιαύτης των Δημοσίων άρχων επιδείξεως. Δεν πρόκειται ένταθα περί μετασυστικού ζητήματος. Ο κ. Βενιζέλος έχει βεβαίως διπλήν φύσιν είναι ύπουργός και πολιτικός. Αλλά δεν έχει και ύπστασιν διπλήν. Μία είναι η ύπστασις του, ο Βενιζέλος. Και οι άρχαι αύτον έπισκέπονται, αύτον υποδέχονται με έλην την λαμπρότητα, την όποιαν γέρει η έξουσία, την όποιαν ένσαςκον. Και ο λαός όστις άγαπά τα θεάματα και βίβ ένδιαφέρεται διά τα μεταφυσικά ζητήματα, αίσθάνεται μέσα του μίαν ψυχολογικήν επήρειαν υπέρ εκείνου, περί τον όποιον έκτυλίσσεται διη αύτη η πολιτική επιδείξις.

Είς τους παλαιότερους καιρούς έπικράτων άλλον ιδέαι επί τοιούτων ζητημάτων.

Μίαν φοράν έν Γορυνίαν ένεφανίσθη στρατιωτικός ύποψήφιος με την στολήν του, άλλ' άνευ έξουσις. Κατ' αύτον το έξος άντεπροσώπεν την έξουσίαν και το απέθεσε. Ήρερε όμως την στολήν.

Και όμως έν τη Βουλή διαγέρθη πάταγος κατά της έκλογής του στρατιωτικού ύποψηφίου ως έπηρεασαντος τους έκλογείς διά της επιδείξεως του αξιώματος του. Κοι δεν ώμίλησαν δευτεροβόντες και τριτεύοντες βουλευταί η ένδιαφερόμενοι. Ωμίλησαν ήγούμενοι πολιτικών κομμάτων. Οι έκλογείς, έλεγον μεταξύ άλλων,

είναι στρατεύσιμοι, θα ήναι στρατιώται, η συγγενείς στρατευσίμων. Θα σκεφθών έπομένως. Άς έχομεν την ύποστήριξιν του. Τις είδε; Άς δώσωμεν μίαν ψήρον.

Όπως έσκέποντο τώ καιρώ εκείνω. Τι θα συμβή τώρα με την προεκλογικήν έπίσκεψιν του κ. Βενιζέλου;

Βεβαίως θα τον έπισκεφθών οι φίλοι του. Αλλά θα τον έπισκεφθών και πολλοί περιέργοι.

Έν μερίδιον άπ' έδω, έφ' έκεν άπ' εκεί οίγμαλντίζει το πρόνημα πολύ περισσότερο η άνώγεισις ενός πολιτικού προγράμματος.

Όστις δεν πορεύεται την ψυχολογίαν ταύτην, είναι πολύ άπλοός, αν δεν είναι ύποκριτής.

Την ψυχολογίαν ταύτην όμως έπίστευον οι πολιτικοί του παρελθόντος και διά τοίτο ουδεις εις τας κορμονάς των έκλογών έψηφίζη; διη της μεθόδου της προεκλογικής περιόδειας, ούτε ο Βουλγάρος, ούτε ο Κομουνιστής, ούτε ο Τριμύκτης, ούτε ο Θεοτόνης, ούτε ο Ράλλης, ούτε ο Δηλιγιάννης, ούτε ο Μαυρομυλάς.

Εσέοντο τον λαόν, τον νόμον, την πολιτικήν των άξιότητες.

Αύτο το πρόνημα έρχεται να καταστρέψη ο κ. Βενιζέλος καθιερών μεθόδους εθροσκοπίας και των νόμων και των πολιτικών ήθων, μεθόδους δημοκρατίας.

Ο Βενιζέλος Άποδός εις τούς Έλληνες τα παλαιά των ήθη, στα χρηστώ; έτέθησαν και στήβ εις το ύψος, το όποιον άπαιτεί το ύπέρτατον αξίωμα του Πρωθυπουργού ενός Κράτους.

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΜΠΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΦΡΑΓΚΑ 20.000.000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Είς Πάτρας, Πύργον, Καλάμας, Αίγιον, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Λευκάδα, Μάραθον, Κιάτον, Ευλόκαστρον, Δεκανία, Αμαλιάδα, Αγουλινίτζαν, Κρικουδί, Ζαχάρω, Κυπαρισσίαν, Φιλιατρά, Μεσσήνην, Μετωναλά, Πόλον, Κορώνην, Γύθειον.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΚΑΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Η Προνομιούχος Εταιρία παρέχει δάνεια επί ενεχύρω σταφιδόκαρπον επί τόκω 6 ο/ο μεταπληρωτέ. Η εις τας αποθήκας της αποταμιεύουσ Διαφιδόκαρπον γίνεται άνευ ούδεμις διαπάνης των αποταμιευτών, των έννοικίων των αποθηκών βαρυνόντων την Προνομιούχον Εταιρίαν.

Πρόεδρος του Δ. Συμβουλίου **ΣΤΑΦΕΙΡΙΟΣ Κ. ΜΑΤΣΑΣ ΔΙΟΙΚΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ** Μάτσας, Δ. Ήλινόπουλος, Στέφ. Ζαφ. Κ. Φανός Φραγκιάδης Γενικός Γραμματέας **Δ. Γαλιανόπουλος**

ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΜΙΧΕΛΙΔΑΚΗ

Ο κ. Μιχελιδάκης ως Πρόεδρος της Έπαναστατικής Συνελεύσεως της Κρήτης ένόμισεν, ότι του έπεβόλετο να άπολύση έν έγγραφον εύχαριστήριον προς τον κ. Κ. Αργυρόπουλον διά τούς ύπέρ της Κρήτης άγώνας του τούς τα δημοσιογραφικούς και άλλους άκρόν.

Κατά τής πράξεως ταύτης διαμαρτυρήσαν οι Βενιζελικοί και άπήτησαν την άνάκλησιν του έγγραφου.

Την διαμαρτυρίαν των έβάσαν εις το ότι διά του έγγραφου τούτου ο κ. Μιχελιδάκης άπέδεχτο έν όνόματι της Συνελεύσεως όσας ύβρεις προσωπικάς άπηθύνα και εξακολουθεί άπυθύνων ο κ. Αργυρόπουλος κατά του κ. Βενιζέλου και του κ. Σφακιανάκη.

Μας έπιβόλεται να έκφράσωμεν την βαθειάν μας θλίψιν διά το διέξημα του κ. Μιχελιδάκη. Η πράξις του ήτο άτοπος και άναξία αύτου. Δεν γνωρίζομεν αν οι Βενιζελικοί διαμαρτυρήσαν μόνον ότι ο κ. Αργυρόπουλος άφηκε την γλώσσάν του άχαλίνωτον κατά δύο δικαιοκρινμένων και Έλλήνων και Κρητών, του κ. Βενιζέλου και του κ. Σφακιανάκη.

Αν επί του σημείου τούτου έβασίσθησαν περιώρισαν το ζήτημα εις στενωπάτα όρια. Τό άτόπημα του κ. Μιχελιδάκη είναι καθ' ήμεις πολύ μεγαλειότερον.

Ο κ. Μιχελιδάκης έσφαλε μόνον διότι κατεβόλεσε το αξίωμα του Προέδρου της Συνελεύσεως και της Κρήτης την άξιόπρεπειαν μέχρι του Αργυροπούλου.

Τι είναι ο Αργυρόπουλος και ποία αί προς την Κρήτην εκδουλεύσεις του; Είναι ένας άνθρως αθάδης, άκριτος και επιπόλας. Ήρεσμαινής μετά χυδαίειτης χωρίς κήν να πλένη τας ύβρεις του με ποίν τινα χάριν διά να μετριάξη της γλώσσης το άξιστον, και της διαβολας την δανυσότητα. Η πολιτικολογία του είναι έν σύρφυμα κοινοτοπίας άηδούς, με ψευδοσύνην άφόρητον. Ο Λαός τούς τοιούτους άποκαλεί φαυλάδες ως προς της γλώσσης την άματροπείαν και μπουταλάδες διά του νοός την χολότητα.

Όστις δεν άγνώρισην από του παλαιού τον Αργυρόπουλον, άρκει να άναγνώση τά έν τφ Σκρίπ δημοσιεύματά του. Θα άναγνώριση έν άνθρωπον τύπου ιδιαιτέρου εξ εκείνων που άναφάνονται ή προς μνητηρισμόν ή προς διακομωδισιν της ανθρωπίνης φύσεως. Τό Αίγιον εξ ου κατάγεται μας παρυσιάζει κατά διαλείμματα χρονικά τύπους τοιούτους. Μας έδωκε τον Έξαρχόπουλον, ο όποιος έφειδρυνε την επόχην του με τούς σίχους του, που άπηνήγγον κατά τον Ρίζον. Νερυλόν ως συναμική και μάνα. Μας έδωκε κατόπιν τον Σερφρον δικηγόρον αύτον, ο όποιος έκήρυξε

πόλεμον κατά των προθέσεων των συνδέσμων και όλων των μωρίων της γλώσσης. Μετά τον Σερφρον, ο Αργυρόπουλος. Αλλ' οι προκάτοχοι του ήσαν τοιούτοι χαριστάτοι άνθρωποι και πολυλάκεις συμπαθείς. Έφ' ο κ. αύτος κρητοφίλης και κρητοφίλος διεγείρει την άηδίαν άνοικτιμωμόν. Ο Βενιζέλος καταχθόνιος προδότης, ο Σφακιανάκης έπίβουλος, χρημητολόγος, έμπορος των έσρων και όρίων. Και όλοι όμοι αύτοι και τό κόμμα των, έχθροι της ένότητος, έκμεταλλευταί της Κρήτης!

Έπειτα έρχεται η σειρά της Αγγλίας. Αύτη έποβόλεται την Σούδαν από 100 έτών. Και καθ' ήν στιγμήν ο Πρίγκιψ Γεώργιος έπέτυχε την ένωσην και έμνε μόνον η ύπογραφή, η καταχθόνιος Αγγλία έβλασε τον Βενιζέλον και Σφακιανάκη και έδημιούργησαν το Θέρισσον και έτσι πάει και πάει το λάγιο άρν!

Αύτος είναι ο Αργυρόπουλος και τοιούτους άγώνας ο κ. Μιχελιδάκης ή θέλησεν έν όνόματι της Κρητικής Συνελεύσεως να άμείψη ήθικώς.

Αυτούμεθα διά τον κ. Μιχελιδάκη. Και δεν υπάρχουν λέξεις ίκαναί διά να χαρκτηρίσουν την άτοπίαν της πράξεως του. Η Κρήτη να προσέλη εδνωμοσύνα πρό του γονάτων του Αργυροπούλου του τρίτου μέλους της Αίγαιας λαγκυτικής Τριανδρίας.

Πως είναι λοιπόν το Κρητικόν πέλαγος τόσην τριμυόδες, ο άής του τόση καθρός, ώστε δεν έφθασεν μέχρι του κ. Μιχελιδάκη η δυσωδία του κατά του κ. Βενιζέλου και του κ. Σφακιανάκη λιβέλλου του;

Οι Βενιζελικοί είχαν δικαίον να διαμαρτυρηθών διά το έγγραφον του κ. Μιχελιδάκη ως άποδεχόμενον τας ύβρεις του κ. Αργυροπούλου.

Η Κωννήγη διαμαρτυρείται και δι' άλλον λόγον, διότι κατεβόλεσε την Κρήτην μέχρι του Αργυροπούλου.

ΕΚΛΟΓΙΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΙ

Αι εκλογικαί περιόδειαι ήρξαντο. Τα Καιάβρια διήρξαν η πρώτη πόλις, ή όποία ήκουσε το εκλογικόν κήρυγμα. Ωμίλησαν ένόπιον του λαού τον Καλαβρύτων οι ύποψήφιοι Δ. Γαλιανός και Δ. Φαμής: πρώην βουλευταί και ο ίατρος Βιρροίος. Οι δύο πρόδοι είναι Βενιζελικοί άριστοι εθροσκοποί εις την θέσιν των καθηγουμένων της Βενιζελικής πίστεως. Ο κ. Βιρροίος είναι κεχρημένος με το πολιτικόν μύρον. Έπήνεσαν η μάλλον έξησαν το έθρον του κ. Βενιζέλου και έκήρυσαν την ύποστήριξιν του κλήθους.

Ένώς διήγον διη η Έλλας θα διαλυκούται υπό των διαφόρων ύποψηφίων και θα άσπύ λόγους ύπέρ της άνορθώσεως και άφ' έτέρου όπ' ότης άνορθώσεως της άνορθώσεως.

Ο άγιος προμηνύεται πιαματώδης μεταξόν των παλακομικωτών και των φρεσνοκομικωτών.

Η ΑΡΣΙΣ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ

Μετά τας άνοήτους είδησεις περί άρσεως του Σχίσματος η τελευταία είναι πιθανή. Δεν λέγομεν, ότι η άρσις του Σχίσματος είναι δυνατή. Ημείς έμμένομεν εις την ίδίαν μας, διη το Σχίσμα δεν ήτορε να άρθή, όπως δεν ήτο δυνατόν, ούτε είναι δυνατόν η άρσις του Σχίσματος του χωρισαντος τον Δυτικόν και Ανατολικόν κόσμον. Λέγομεν μόνον, ότι όπως έθεσαν το ζήτημα, είναι λογικόν.

Και όπως. Πώς θέτουν το ζήτημα; Ο Βούλγαρος Έξοργος να έκκαταλείψη την Κωνσταντινούπολιν και να έκκαταστή εις μίαν πόλιν της Μακεδονίας.

Να έβρωθ' έπομένως μία Έκκλησία άνεξάρτητος ως η της Κύπρου, της Αντιοχείας, των Ιεροσολύμων, και έχη όπως άνεκρινώθη, διη διαστήτη Έκκλησία ως η της Ελλάδος, Ρωσίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας Έκκλησία ως η της Ελλάδος, Ρωμανίας, Ρωσίας μόνον έν Σερβία και με δικαιοσύνην του Βουλγαρικού Βασιλείου ήτορε να έβρωθ'.

Όπως έπίσταται το Κανονικόν Δίκαιον Η πολιτική Αρχή συνεπάγεται την Έκκλησίαν σικήν αρχήν.

Αλλά δέχονται τοιαύτην Έκκλησίαν οι Βούλγαροι;

Αδύατον. Έκκλησία του Βουλγαρικού Βασιλείου δεν έχει κανεν δικαίωμα έκτός των όρίων του, όπως η Έκκλησία της Ελλάδος, της Ρωμανίας κτλ. δεν προδίδουν πέραν των όρίων της πολιτικής αρχής. Η Μακεδονία έπομένως χάνεται διά παντός διά τούς Βουλγάρους. Και τότε χάνονται όλοι οι άγώνας; και οι θυσίαι της Βουλγαρικής προπαγάνδας; και τα Βεράκια και οι Μερτοπότες; οι όποιοι θα ύπάρχουν υπό την δικαιοσύνην του Οικουμενικού Πατριάρχου.

Δέχονται τοιούτον τι οι Βούλγαροι; Αδύατον.

Οι Βούλγαροι αν θέλουν την άρσιν του Σχίσματος, θα δεχθών Έκκλησίαν έν τη Ρωμανική Αυτοκρατορία ήτοι έν Μακεδονία και Θράκη κατά το προτύπον της Κύπρου. Άνεσχίας και Ιεροσολύμων άνευ διαμολιτικηκού προς την Σύνοδον της Σερβίας.

Η προτασις κατ' αρχήν είναι δυνατή, μη αντιδίδουσα εις τούς Κανόνες.

Αλλά πώς δυσχερείς συνεπάγεται η έσπαρσις της; Και πάλιν. Ποία όρια θα τεθών εις την αυτεξέστητον αύτην Έκκλησίαν; Διότι έκείνο που έπρετεινον οι Βούλγαροι κατά την έροχήν του Σχίσματος, ήτοι όρια άπροσδιόριστα, κατά το δαγμα, όπου Βούλγαρος έκεί και Βουλγαρία, είναι τότε άπαράδεκτον, διότι το Σχίσμα άντι να άρρηται έβραύεται.

Ανάγκη λοιπόν και άνάγκη άκαμπτος να όρισθών όρια, μία περιοχή, ένός της: όποίας η νέα αύτη Έκκλησία θα κινήται και θα ένασκή τα δικηρικά της καθήκοντα.

Ποία είναι τα όρια ταύτα; Τις θα τα χαράξη; Και ποία βάσις θα τεθώ; Η ευλή, η άρατική όρια, η ένς πληθυσμίας κατά το μάλλον και μέσον μικρός ή μέγας, κατά το σύστημα τών δικηρικωτών διαρίσεων;

Από του σημείου τούτου άρχονται αι τρομαράι δυσχερείαι.

Παρά ευλής δεν δύναται να γείνη λαγός. Ο Χριστιανισμός δεν άναγνώριζει ευλής.

Τα ρυτικά όρια είναι βάσις πολύπλοκος.

Δεν μένει παρά η κατανομή ενός πληθυσμού κατά το μάλλον ή ήττον ώρισμένον.

Αλλ' έν τοιαύτη περιπτώσει η τοιαύτη Έκκλησία δεν έχει λόγον ιστορικόν. Διότι δι' έβρωθ' τοιαύτη Έκκλησία; Η Έκκλησία της

„Η ΚΡΑΥΓΗ“

ΤΟΥ ΕΚΠΝΕΟΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

*Εκδιδόμενη κατά Κυριακήν

ὑπὸ Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ δραχμας 5

» ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ » 3

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ φράγκα 5

» ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑΙ » 3

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΕΠΤΑ 10

ΔΙΑΦΗΜΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Εν τῇ Β'. Σελίδι: ὁ στίχος δραχ. 1 —

» » Δ. » » » » » 0.80

» » Ε. » » » » » 0.50

» » Ζ. » » » » » 0.30

» » Η. » » » » » 0.25

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οὐγ' πλέον τῶν 10 στίχων. — Δρ. 10 —

Συνδρομαὶ καὶ δημοσιεύματα

προπληρώνονται

1912 Φεβρουάριος-ἡμέραι 28

19

ΚΥΡΙΑΚΗ

καινότητας, τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι οἱ σπουδαί-
οι. Εἶναι ὁ καρκίνος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ θά-
νατος. Ἀφροσύνη καὶ μισοπρόδοι.

ΜΙΑ ΔΩΡΕΑ ΕΝ ΚΑΛΥΜΝΩ

Ἐν Καλύμνῳ τῇ ἰδιαιτέρῃ πατρίδι τοῦ
Διευθυντοῦ τῆς «Κραυγῆς» διετέθη μία
γενναία προῆς καὶ μία τελετὴ πανηγυρική.

Ἡ προῆς εἶναι μία δωρεὰ πρὸς τὴν Κοι-
νότητα τῆς Καλύμνου ἐνὸς μεγαλοπρεποῦς
οἰκοδομήματος ἵνα χρησιμεύῃ ὡς Παρθε-
ναγωγείου.

Ἡ τελετὴ εἶναι ἡ παράδοσις τοῦ κτιρίου
εἰς τὴν δημογεροντίαν καὶ τὴν ἐφορίαν τῆς
νήσου.

Τὸ κτίριον ἀνηγέρθη ἐπὶ τοῦτω καθ' ὅ-
λους τοὺς κανόνας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς
παιδαγωγικῆς καὶ τῆς ἐκτεταθείας καὶ ἀνη-
γέρθη εὐρύτατον καὶ μεγαλοπρεπέστατον
καὶ ἐπαρκέστατον διὰ τὸν ἐξ εἰκοσιπέντε χι-
λιάδων πληθυσμὸν τῆς μόνης πόλεως τῆς
νήσου.

Δωρητὴς εἶναι ὁ Ν. Βουβάλης ὁ πλου-
σιώτερος, ἀλλὰ προπάντων ὁ ἐπιχειρηματι-
κώτερος ἐμπορικὸς νοῦς ὅλων ἱσως τῶν νη-
σιωτῶν τῶν ἐμπορευομένων τοῦ σπόγγου.

Ἡ τελετὴ ὑπῆρξεν ἀνταξία τῆς μεγάλης
δωρεᾶς καὶ τοῦ Εὐεργέτου. Ὅλος ὁ πληθυ-
σμός τῆς νήσου προσῆλθεν εἰς τὸν Ναόν,
ἐνθα μετὰ τὴν ψαλλομένην δοξολογίαν ὁ δωρη-
τὴς παρέδωκε τὰς κλεῖδας εἰς τὴν Δημογε-
ροντίαν καὶ τῇ Ἐφορίᾳ τῶν Σχολῶν.

Ἡ συγκίνησις ἐπὶ τῇ βίβῃ καὶ τὰ συγ-
χαρητήρια διαχύθησαν διάθεσμα ἐν τῷ
ἐδγενότῃ εὐεργέτῃ.

Δὲν ἀναγράφωμεν τὸ γεγονός: ὡς ἐνδιαφέ-
ρον τοὺς ἐλευθέρους Ἕλληνας καὶ τοὺς ἀ-
ναγνώστας τῆς «Κραυγῆς» οὐδὲ κινούμεθα
ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ νὰ ἐξυμνήσωμεν ἔργον ἀφρο-
νῶν τὴν ἰδιαιτέραν μας πατρίδα καὶ ἐν εὐ-
γενεῖ τῶν τῶν Βουβάλην.

Ὁ σκοπὸς μας εἶναι ἄλλος. Εἶναι νὰ δεῖ-
ξωμεν γεγονότα, τὰ διότια χαρακτηρίζουν
τὴν φύσιν τοῦ Ἕλληρος, τὴν ἰσότην του
πρὸς τὰς εὐγενεῖς πράξεις, τὸν ζῆλόν του
πρὸς τὴν πνευματικὴν μόρφωσιν τῶν συμ-
πολιτῶν του. Ὁ Βουβάλης ἔζησε καὶ ζῇ ἐν
Λαυδίᾳ ὡς ἔμπορος. Ἐπισκέπτεται δὲ καὶ
ἄλλας πόλεις καὶ πρωτευούσας τῆς Εὐρώ-
πης. Ἀλλ' ἡ δωρεὰ του δὲν εἶναι προῖον
τῆς ἐν Εὐρώπῃ ἀναστροφῆς του. Ἀπὸ τοῦ-
αὐτῆς ἀπόψεως ἡ προῆς του θὰ ἦτο ὅπως
προσωπικὴ καὶ κατὰ μέμνησιν. Ἀλλ' ὁ Βου-
βάλης εἶναι γνήσιον τέκνον τῆς Καλύμνου,
οὐκ ἐπὶ καὶ ζῇ ὡς Καλύμνιος. Ἐν Εὐ-
ρώπῃ θῆσαν ἱστορίας. Ἀλλ' ἐκ τῆς πα-
τρίδος γῆς φέρει τὰ αἰσθηματικά του καὶ ἐμ-
πίπτει τὰς εὐγενεῖς ἐμπνεύσεις του. Νῆσος
προνομιούχος δυνάμει τῶν πρωτοκόλων τοῦ
1850, διαχειριζομένη κατ' ἀρχαίαν τὰς
κοινότητας ὑποδέσσει ἡ Καλύμνος ἐδμητοῦ-
ρησεν ἕνα πολιτισμὸν ἴδιον καὶ ἀνέπτυξε τὸ
κοινωνικὸν πνεῦμα θαυμασιῶς. Αἱ Σχολαί
τῆς, οἱ δημοτικοὶ ἱατροὶ, τὰ δημοτικά τῆς
φαρμακεία παρέχοντα δωρεάν τὰ φάρμακα
εἰς ἐντοπίους καὶ ξένους εἶναι ἐξόχως ὀρ-
γανωμένα. Οἱ διδάσκαλοι τῆς, οἱ ἱατροὶ τῆς,
ὅλοι ἐντόπιοι. Ἡ ἐκπαίδευσίς των τελεία.
Ἡ ἱατρικὴ των πρὸς τὴν γλῶσσαν, τὴν ἱ-
στορίαν καὶ τὰ ἑλληνικά μνημεῖα ἀπεριό-
ριστος.

Ὅταν ὁ Βουβάλης ἀπεφάσισε νὰ ἀνεγείρῃ

τὸ Παρθεναγωγεῖον ἐπέκυπτε εἰς μίαν ὁ-
θην πραγματικὴν τοῦ πνεύματος τῆς γῆ-
ρας του καὶ ὅλον ἐκείνο τὸ αἶμα πλῆθος
τὸ συνωπισθὲν ἐν τῷ Ναῷ διὰ νὰ ἴδῃ τὴν
τελετὴν καὶ τὸν εὐεργέτην δὲν ἔβλεπε τὴν
προσωπικὴν δωρεάν, ἀλλὰ τὴν ἠθικὴν δύνα-
μιν τοῦ εἰδυομένου, τὴν πνοὴν τῆς πατρι-
δος του.

Ἴδον διὰ ποῖον λόγον ἡ «Κραυγὴ»
ἐχάραξε τὰ ὄμματα ταῦτα διὰ νὰ δεῖξῃ τι εἶναι
ὁ Ἕλλην τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ἡ μάλιστα ὁ
Ἕλλην τῶν προνομιούχων νήσων τῶν Σπο-
ράδων.

ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΙΑΝ

Οἱ Ἀραβες τῆς Συρίας ζητοῦν τὴν ἐπέμ-
βασιν καὶ τὴν προστασίαν τῆς Αὐστρίας διὰ
τὰ ἐν Βηρυττῷ γεγονότα.

Τὴν Αὐστρίαν! Διατὶ αὐτὴν καὶ ὄχι τὴν
Γαλλίαν;

Ἐπεσε λοιπὸν ἡ Γαλλία ἐν τῇ συνεδήσει-
τῶν Ἀράβων τῆς Συρίας.

Ἐπὶ Νιπολέοντος τοῦ Γ'. ὅλοι οἱ Ἀρα-
βες ἠτένιζον εἰς τὸν ἀστέρα τῆς Γαλλίας.
Πῶς μετετράπησαν τὰ αἰσθήματα, αἱ ἐπι-
δες, τὸ φρόνημα; Θεωροῦν τὴν Δημοκρα-
τίαν μικράν καὶ τὴν Αὐτοκρατορίαν με-
γάλην;

Παράδοξον. Ἐμπρὸς Αὐστρία. Τὸ Μω-
σαϊκὸν σου ἐπιδέχεται καὶ ἄλλα χρώματα.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ „ΚΕΛΕΡ“

Ἐγκριθεῖσα διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Σ)βρίου 1909 Β. Διατάγματος

ΕΔΡΑ ΕΝ ΠΑΤΡΑΣΙΣ — Ὁδὸς Μαΐωνος 64

Τηλεγραφικὴ διεύθυνσις «Ραπτομηχαναὶ Κέλερ» — Ἀριθ. Τηλεγράφων 112

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΑΧ. 210,000

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ Πρόεδρος Α. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ Γ. Π. ΠΑΠΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: Α. Σ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Εἰς τὰς περιφέρειας Ἀχαΐας, Λακωνικῶν, Γαυλονῆς, Ἰμαλίας, Πύργου, Κρεττικῆς,
Ζαχάρως, Κορινθίας, Φαιακῶν, Παρνασσίων, Αἰγυδίας, Πύλου, Μεθώνης, Κορώνης,
Μεσσηνίας, Ἀετοῦ, Κορινθίου, Νηίου, Νεμεσίου, Καλαμῶν, Θουρίας, Ἀσπιδίου, Ἀργε-
ῶν, Αἰγίου, Ἀκράτας, Ἐλκασίου, Κορινθίου, Νεμεσίου, Ἀργεῶν, Ναυπλίου, Τριπόλεως,
Καλοδρόμων, Ζακύνθου, Κερκυραίων, Μεσολογγίου καὶ Ἀγρινίου.

Ἡ Ἀνώνυμος Μετοχικὴ Ἑταιρεία Ραπτομηχανῶν ἔχει τὴν ἀποκλειστικὴν ἀντιπροσωπείαν
διὰ τὴν πώλησιν τῶν Ραπτομηχανῶν Κέλερ κατ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην.

Αἱ Ραπτομηχαναὶ Κέλερ εἶναι αἱ τελειότεραι, ταχύτεραι, σιγαλύτεραι, πιναυτέστεραι καὶ
εὐχυνότεραι παντὸς ἄλλου συστήματος.

Ἀπέκτησαν παγκόσμιον φήμην διὰ τὴν ἀντοχὴν καὶ εὐκνησίαν των.

Αἱ Ραπτομηχαναὶ ΚΕΛΕΡ πωλοῦνται μὲ ἐξόχως καλὰς
καὶ μνηστικὰς δόσεις

Οἱ Μηχανικοὶ, αἱ Διδακταὶ καὶ οἱ περιρρέοντες ὑπάλληλοι τῆς Ἀνώνυμης Μετο-
χικῆς Ἑταιρείας Ραπτομηχανῶν Κέλερ διδάσκουσι ΔΩΡΕΑΝ τὸν χειρισμὸν τῶν Ραπτομη-
χανῶν καὶ τὴν ἐκκρίσιν κεντημάτων. Πότερτις εἰς τὰς Κεράρας τῆς ἐταιρείας, εἰ, ταῖς ἐ-
παρχίαις εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀντιπροσώπους πρὸς δὲ καὶ ἐν ταῖς κεντρικαῖς τῶν ἀγορῶν.

Μεγίστη καὶ διαρκὴς παρακινετικὴ ἐξερρημύτων